

ועדה מיוחדת לפי סעיף 56 לפקודת הרוקחים [נוסח חדש], התשמ"א-1981

י"ד אדר, תש"ע
28 פברואר, 2010

לכבוד
שר הבריאות

כב' השר,

**דיון וחשבון לפי סעיף 56 לפקודת הרוקחים [נוסח חדש],
התשמ"א - 1981**

בענין:

ד"ר בעז לב, המשוה למנכ"ל משרד הבריאות באמצעות בא כחו,
עו"ד יונתן ברג מלשכת היועצת המשפטית, משרד התובע הראשי משרד הבריאות,
ירושלים

הקובל

- נגד -

באסם בן תאופיק משעל ת.ז. [REDACTED] רוקח מורשה, בעל רשיון מס' [REDACTED]
באמצעות בא כוחו עו"ד אמיל נחאס רחוב יפו 19, ת.ד. 33360 חיפה 31332

הנקבל

1. בקובלנה -

ביום 18.5.2009 הגיש הד"ר בועז לב המשוה למנכ"ל הכללי של משרד
הבריאות, קובלנה נגד באסם משעל ת.ז. [REDACTED] רוקח מורשה, בעל
רשיון מס' [REDACTED] (להלן - הנקבל), ואשר על פיה נחג בדרך שאינה חולמת את
מקצוע הרוקחות כאמור בסעיף 56(א) לפקודת הרוקחים [נוסח חדש],
התשמ"א - 1981 (להלן = הפקודה) בכף שהחזיק ועסק במכירה של טובין
בניגוד לחוק.

2. תועדה -

שר הבריאות מינה את הח"מ כהברי ועדה לדון בקובלנה האמורה בסעיף 1
לעיל (להלן - הקובלנה). הועדה קיימה דיון ראשון ביום 20.4.2009 שחזר
בפניה עו"ד ברג, ב"כ הקובל, והנקבל שלא היה מיוצג, וביום 19.1.2010
קיימה הועדה דיון שני בנוכחות עו"ד ברג והנקבל ובא כוחו עו"ד אמיל נחאס.

3. האירועים שבדקע הקובלנה -

הפרשה בגינה הוגשה הקובלנה חתנה המצאות 2 כדורי סיאליס 201 מ"ג (צ"ל 20 מ"ג) המפריים את הסימן המסחרי 132488 של חברת אלי לילי בע"מ, בבית חמרכות "אבי סינא" בשפרעם, אשר בבעלות הנקבל, המשמש גם כמנהלו, וזאת בחודש נובמבר 2003.

את הכדורים רכש הנקבל בניגוד לחוק מאדם בשם זמיר בן שחר, שלא היה מירשה למוכרם.

נגד הנקבל הוגש כתב אישום בבית משפט השלום בקריות, חיפה, ובו האשם בהחזקת טובין מפר סימן מסחר בניגוד לסעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר (ניסוח חדש), התשל"ב-1972. בעת הדיון הודה הנקבל בעובדות שבכתב האישום, ועל פי בקשתו ובהסכמת התביעה הוגשה עליו "צו שירות" לתועלת הציבור שלא הרשעה.

4. ההליך בפני הועדה

בעת הדיון הראשון בועדה לא היה הנקבל מיוצג כאמור לעיל. כיוון שלא היה מודע למשמעות הקובלנה וחומרתי, ילאחר שהוטבר לו הדבר וחומלץ על ידי הועדה שיקבל יעוץ משפטי ויהי מיוצג, נדחה הדיון למועד אחר על מנת לאפשר לו לעשות כן.

בעת הדיון, בו היה הנקבל מיוצג על ידי עו"ד אמיל נחאס, הודה הנקבל בעובדות שבכתב הקובלנה, ולפיכך טענו שני הצדדים רק לעניין הצעדים המשמעתיים שיש לנקוט נגד הנקבל.

בי"כ הקיבל טען, כי אי שחנקבל לא הורשע בבית המשפט, והוגשת עליו רק צו שירות לתועלת הציבור, חרי שתפקיד הועדה הוא לבדוק את חצד המשמעותי ולא הצד הפלילי, את הסטנדט המקצועי, הכללים והאחריות של המקצוע. בענייניו מדובר בריקח שרכש - והחזיק - תרופות מזויזפות ממוכר מזדמן, כאשר צמיית הציבור היא שתורפות בבתי חמרכות יהיו אמיתיות. יחד עם זאת, בי"כ חסיבל בחגיגותו, הודה, כי לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בכמות מזערית (כאשר נרכשו על ידי הנקבל 4 כדורים, מתוכם הועברו על ידו, ביוזמתו 2 כדורים לנציג "אלי לילי" לבדיקה), וכי הנקבל בעצמו ומיוזמתו פנה לנציג חברת אלי לילי לבדיקת הכדורים, משאלה נחשדו על ידו כמזויזפים.

כך המשיך ואמר, כי הבדיקה במהלכה נמצאו 2 הכדורים נשוא הקובלנה אצל הנקבל, נעשתה בעקבות פניית "אלי לילי" למשרד הבריאות, לאחר שקבלו 2 כדורים לבדיקה מאת הנקבל כאמור לעיל.

על כן, גב לדעת בי"כ הקובל, שחתחחס להחלטות שניתנו על ידי כב' הנשיא (בדימוס) בעניין הרוקחים חיים וייט ותייסיר חמאדה (ההחלטות הוגשו בהמשך לוועדה על ידי בי"כ הנקבל), אף שמדובר במהלך עניינים לא תקין, חרי מדובר במקרה יוצא דופן, ויחד עם זאת בקש חתלית הרשיון לפרק זמן קצוב לפי שיקול דעת הועדה.

בתשובה לחברי הועדה, הבריר הנקבל, כי רכש את הכדורים מזמיר בן יעקב שהיה מוכר לו כמוכר מוצרים פרא רפואיים, כי לא מבר כל כדור, וכי יצר קשר עם נציג חברת אלי לילי, משום שחשד כי הכדורים מזויזפים. לשאלה מדוע לא פנה למשרד הבריאות אלא לנציג חברת "אלי לילי" השיב כי סבר שדי בפניה לנציג החברה, אותו הכיר אישית, וציון כי בעבר, כאשר היו בידו מרשמים שנחשדו כמזויזפים, העבירם למשרד הבריאות.

בי"כ הנקבל טען, גם בחפנותו לטיעון הקובל, כי מדובר בנסיבות גבוליות, ובקש מן הועדה שתתחחס ביתר זרירות למקרה לאור נסיבותיו המיוחדות: פנייתו העצמאית של הנקבל לנציג "אלי לילי" לבדיקת הכדורים שנחשדו על ידו כמזויזפים (לעניין זה הוגשה לוועדה חודעת חנציג במשטרה), והעובדה שחנקבל לא שיוק את שני הכדורים הנוספים שקטה, שמאלה יש להסיק על

העדר כוונה פלילית ותום ליבו של הנקבל. לפיכך, אף שטעה, לא ניתן לייחס לו התנהגות צינית או אי אכפתיות לצורך עשיית רווח, אלא הוא פעל באחריות ובתום לב זאת תוך שהוא מאבחן בין מקרהו לבין המקרים של חיים וייס וחיסור חמאדה שהוזכרו לעיל.
ב"כ הנקבל בקש שיוטל על מרשהו צעד משמעותי של התראה, או לכל היותר נויפה.

5. תחלפת הוועדה -

הוועדה שקלה בכובד ראש את נסיבות המקרה נשוא הקובלנה, והגיעה למסקנה שאכן - כפי שמקובל גם על הקובל - מדובר במקרה יוצא דופן, השונה באופן מהותי משני המקרים שהובאו בפניה, עניינו של הרוקח תייסיר חמאדה, ועל אחת כמה וכמה, עניינו של הרוקח חיים וייס.

אין מחלוקת, כי הנקבל עשה מעשה שלא ייעשה בכך שרכש תרופות (או מה שנחזה כתרופות) ממי שאינו מוסמך לשווקן והחזיק אותן (למעשה את מרציתו) בבית המרקחת.

על הסכנה לבריאות ציבור ולאיומן הציבור כתוצאה מאחזקת תרופות מזויפות על ידי רוקחים מורשים בבתי מרקחת, אין צורך להכביר מילים. הדברים נאמרו בצורה ברורה ומפורטת בשתי החלטותיו של הנשיא (בדימוס) זיילר בעניין וייס וחמאדה לעיל, ודס מקובלים עלינו במלואם.

אלא שבמקרה זה, נראה לנו שלא היה מדובר בסכנה לבריאות הציבור. הנקבל טעה, בכך אין ספק, בכך שרכש תרופות מאדם שהכיר ועמו חיו לו קשרי מסחר בקשר למעילות בית המרקחת שניהל, אך לא היה מוסמך למכור תרופות. יחד עם זאת נראה כי מעידה זו היתה זמנית, וקצרה ביותר. שהרי הנקבל לא עשה כל שימוש בתרופות שרכש. הוא לא העמיד אותן למכירה לציבור, אלא מיד, משנחשדו על ידו כמוזיפות, הוא לא הסתיר מידע זה, ופנה בזמנתו לחברה המשווקת את התרופות (האמיתיות), הפנה תשומת הלב לחשד ובקש לבדוק את 2 הכדורים שתחזיק כאמור בקובלנה, החזיק בעדו ממתיק למעשה לתוצאות הבדיקה של החברה המשווקת, והן התגלו בבית המרקחת כתוצאה מפנייתו לחברה המשווקת.

התנהגות זו מצביעה לדעת הוועדה על אכפתיות, לא על "אדישות מופננת" כדברי כבי הנשיא זיילר, לגבי מה שרוקח מספק לציבור, ולא על כוונה לעשות רווח בציניות ובאדישות.

על כן, אי שאלו מחלוקת כי הנקבל ראוי לבוא על עונשו, חרי בנסיבות העניין המיוחדות כאמור לעיל, ומשחלפו למעלה מ-6 שנים מאז המקרה נשוא הקובלנה, וכשמדובר במעידה חד פעמית של רוקח ותיק, ממליצה הוועדה לכבי השר להסתפק במקרה מיוחד זה בנויפה בנקבל.

גינני נלסון
חבר

ישראל פארן
יו"ר

עורכת אגף
נציגת הוועדה
למשל

העדר כוונה בנתינת דתום לכוון של העסקה לסיכור, אך שגויה להניח שהעסקה
לא התחזקה צינית או אי אכזריות לעורר עשיית דת, אלא חזקה על
באחריות ויתום לה ואת תוך שהוא סמכותו בין מקורו לבין הסכמתו של
היום ויום החלטתו המאדירה שהוכרז מעתה
לכך חוסבל נקט שיתוק על מרשנו ועד משמטנו של העסקה, או בלתי נדיר
בדומה

מסקנות העסקה

העסקה שקלה בכובד ראש את נסיבות חנוכתה ונעמה והתחלתה, והיא
למסירה שאכן כוון שחוסבל גם על חוסבל. מזהיר במקרה זה דווקא
השונה באופן מוחלט משני המקרים שיוכחא בסנה, אצלנו של חוסבל החסיד
המאדיר, ועל אחרי כמה וכמה, ענינו של דווקא מיום זה


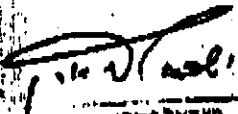

אין מחלוקת, כי חוסבל עשה מעשה שמי יעשה בכך שהיה חרפה וזוהמה
עליונותו מפי שאינו מוטען לעוון והחוסק אצלו (לפנינו) אינו
מחזיקו בבית המדרש.

על הסכנה לברטנא עופר וטאמון חגיגור בטענה מאוזנת המסירה
הזוהמה על ידי דווקאם מרשום בבית המדרש, אין צורך להסביר לזכר
האברים באמרו בג"ח כדורח ומסדרות בשני החלקותיו של חוסבל (החלק
הראשון) ויום והמאדיר לעיל, וזה מקובלים עלינו במלואם.

אלא שבספר זה, וראה לוי שמה וזה מדובר בסכנה לברטנא חגיגור
חוסבל נעמה בכך אין ספק, בכך שדכש ונרשמה מאוס שהסיד חוסבל חוגר
קשרי מסר בקשר לעוסות בית המוסדות שנותן אך לא היה מסתבר
תחלפת יתר עם זאת נראה כי מעידו וזוהמה זמנית, וקשר ביהמה
שחרי חקבל לא עשה כל שיקום בתרבות שרש, דוא כי חוסבל חוגר
למסירה לעישר, אלא מיר, משעשעו על ידי כנוחשת, הוא לא חשש
זה ובגר ביוזמתו לזכר המשושקת את הירושמה (האמיתית) וזה, חוסבל חוגר
על חשד בקש לבדוק, את זוכדורים שהחזיק באמור קובלמן, דווקא
עודו מחזיק למעשה לתוצאות חז. דווקא של חוסבל המעוסות, זה חתום
בבית המדרש בתוצאה סמנטיהו עיכרה ומעשוקה

התחזרת זו מבטנת, לדעת חוגר, על אכזריות, לא על עתירות חוגר
בדבר כי חושית ויער, לכך מן שדוקי מססם לזכר, ולא על סנה סנה
דווקא בצמית ובחושיות

על כן, אף שאין תחלוקת כי חוסבל ראי לכוון על ענינו, דווקא בנתינת חוסבל
החלוקה כאמור לעיל, ושמחלסו וסעסות-ה שלם הוא הסתירותיות
החוסבלו, וכשמחלסו בגמיות חד סמיות של רוקה בתים, סמליות חוסבל
לכך חשד לחששם במקרה סמיות זה בנתינת חוסבל


יוסף נחמן
הכהן

ישראל פארו
יוסף

יוסף חוסבל
יוסף חוסבל
יוסף חוסבל